

Głos Wąbrzeski

BEZPARTYJNE POLSKO - KATOLICKIE PISMO LUDOWE.

Przedpłata: W eksped. miesięcznie 70 gr. z odroczaniem przez pocztę 21 gr. więcej. W wypadkach nieprzewidywanych, przy wstrzymaniu przedsiębiorstwa, złożenia pracy, przerwania komunikacji, abonent niema prawa żądać pozaterminowych dostaw gazet, lub zwrotu ceny abonamentu. Za dział ogłoszeniowy Redakcja nie odpowiada. Redaktor przyjmuje od 10-12. Nadesłanych a nie zamówionych reklam Redakcja nie zwraca i nie honoruje. Redakcja i administracja ul. Mickiewicza 1. Telefon 80. Konto czekowe P. K. O. Poznań 204, 252.

Sumiennym wykonywaniem obowiązków,
budujemy silną Ojczyznę!

Ogłoszenia: Za ogłosz. pobiera się od wiersza mm. (7 lam.) 10 gr., za reklamy na str. 4-lam. w wiadomościach potocznych 30 gr. na pierwszej str. 50 gr. Rabatu udziela się przy częstym ogłaszaniu. „Głos Wąbrzeski” wychodzi trzy razy tygodniowo, i to: w poniedziałek, środek i piątek. Przy sądownym śledzeniu należności rabat spada. Dla spraw spornych jest właściwy Sąd w Wąbrzesku. — Za terminowy druk, przepisane miejsce ogłoszenia administracja nie odpowiada. Wydawnictwo zastrzega sobie prawo nieprzyjęcia ogłoszeń bez podania powodów

Nr. 31

Wąbrzeźno, Kowalewo, Golub, wtorek dnia 12 marca 1935 r.

Rok XVI

Zaległości w świadczeniach publicznych nie mogą paralizować energii gospodarczej społeczeństwa.

Sprawiedliwy rozdział ciężaru podatkowego pomiędzy wszystkie warstwy społeczeństwa odpowiednio do ich możliwości płatniczych decyduje o punktualnym wpłaceniu podatków, a tem samem odsuwa niebezpieczeństwo tworzenia się nowych zaległości. Dlatego też rząd i większość sejmowa podczas debaty budżetowej w Sejmie nad obciążeniami publicznymi traktowały to zagadnienie ze specjalną troską i ostrożnością, aby przeprowadzić takie zmiany w systemie podatkowym, któreby przyniosły rzeczywiste ulgi warstwom dotychczas nadmiernie obciążonym bez uszczerbku dla budżetu Państwa.

Przeprowadzenie jednak zmian w systemie rozdziału ciężaru podatkowego nie wyczerpuje całkowicie kwestji, gdyż na ogromnej większości płatników ciąży dawne zaległości podatkowe. — Bez wprowadzenia odpowiednich ulg w spłacie tych zaległości nie ułatwi się podatnikom ich sytuacji. Decyzje w sprawie zmiany dotychczasowego systemu podatkowego muszą się zbiegać z ulgami w spłacie zaległości.

Przedewszystkiem chodziło o uproszczenie procedury ściągania wszelkich świadczeń publicznych i zaległości. Wstępem do tej reformy proceduralnej było przejście przez organy skarbowe egzekucji wszystkich zaległości świadczeń publicznych, a więc nie tylko w podatkach państwowych, ale w samorządowych i ubezpieczeń społecznych. Skoncentrowanie egzekucji tych świadczeń w rękach jednego organu administracyjnego zabezpiecza podatnika przed zabiegami nakazów płatniczych i terminów egzekucyjnych z tytułu różnych podatków.

Do tego jednolitego systemu egzekucyjnego muszą być dostosowane także metody przyznawania ulg dla płatników w spłacie tych zaległości.

Dotychczas dziedzinę tę normowały oddzielne ustawy dla zaległości podatków państwowych, samoistnych samorządowych i dla zaległości w stosunku do ubezpieczalni społecznych. Rozrzucenie przepisów o ulgach prowadziło do różnorodnego traktowania tego samego płatnika. Tymczasem dla obywatela płacącego wszystko jedno jest, z jakiego tytułu ponosi świadczenia. Z tego też względu rząd wniósł do Sejmu projekt ustawy, która obejmie całość przepisów w odniesieniu do ulg w zaległościach wszelkich świadczeń publicznych. — Przepisy te objęły wszystkie podatki państwowe, podatki samorządowe, zaległości ubezpieczeń od ognia oraz zaległości w stosunku do instytucji ubezpieczeń społecznych.

Projekt ustawy upoważnił ministra skarbu do odraczania i rozkładania na raty, a nawet do umarzania części lub całości zaległych podatków w stosunku do podatków samorządowych i datków państwowych. Takie samo upoważnienie otrzymał minister spraw wewnętrznych, a w stosunku do zaległości w składkach ubezpieczeń społecznych — minister opieki społecznej. — Oczywiście obaj ci ostatni ministrowie działają w porozumieniu z ministrem skarbu.

Jednolity system ściągania zaległych podatków i jednolity system ulg stawiają wreszcie na jednym poziomie wszystkie świadczenia publiczne, dzięki czemu zaległości samorządowe i ubezpieczeń społecznych nie będą uprzywilejowane jak dotychczas.

Projekt ten uelastycznia system ściągania podatków i pozwala go uzgodnić z możliwościami płatniczymi obywatela. Jest to bardzo

Świadczenia w naturze — zamiast opłat pieniężnych

W DAŻENIU DO ODCIĄŻENIA WSI RZĄD ZŁOŻYŁ SEJMOWI PROJEKT USTAWY SZARWARKOWEJ.

W ostatnim swem przemówieniu, wygłoszonym w senacie w dniu 27 lutego r. b. wskazał premier prof. L. Kozłowski m. in. na konieczność oparci a pewnych prac potrzebnych szczególnie gospodarstwu wiejskiemu nie na świadczeniach w pieniądzu, którego niema i który jest drogi, lecz na pracy na rzecz dobra zbiorowego.

Zgodnie z tą wytyczną zgłosił — rząd do sejmu projekt ustawy o świadczeniach w naturze (szarwark).

W uzasadnieniu swego projektu rząd wskazuje, że pod wpływem trwającego od kilku lat kryzysu gospodarczego i obniżenia się dochodu społecznego ani państwo ani samorząd nie rozporządza środkami finansowymi na dostateczne zaspokojenie często bardzo pilnych potrzeb społecznych. Dają się też więc dotkliwie odczuwać poważne braki w wielu dziedzinach życia publicznego, a szczególnie w zakresie potrzeb drogowych, szkolnych i meljoracyj wodnych. Zdaniem rządu wiele z tych braków dałoby się złagodzić przy odpowiednim wykorzystaniu — zamiast świadczeń pieniężnych siły roboczej społeczeństwa, której zapas w obecnych zwłaszcza stosunkach gospodarczych jest duży i to przedewszystkiem na wsi.

Świadczenia w naturze nie są dla społeczeństwa polskiego rzeczą nową. Ustawowo wprowadzone zostały już w 1931 r. na rzecz dróg gminnych. Wykorzystywane były również na cele utrzymania dróg powiatowych i wojewódzkich oraz na cele meljoracyj wodnych, a ludność ponosi te świadczenia dobrowolnie i naogół chętnie, widzi bowiem korzyści, jakie dzięki tym świadczeniom odnosi czy to wskutek poprawy stanu niezbędnych jej dróg, czy też uregulowania i obwałowania rzek i potoków itp.

Przy dotychczasowym jednak ujęciu świadczeń w naturze — świadczenia te bywają często rozkładane pomiędzy zainteresowanych w sposób niesprawiedliwy. nierówności rozdziału świadczeń na cele publiczne, w szczególności w zakresie meljoracyj wodnych, uzasadnionych interesem publicznym, budowy i utrzymania dróg, wznoszenia budynków gminnych i gromadzkich, wreszcie — zagospodarowania i zalesienia nieużytków gminnych i gromadzkich.

Podstawę wymiaru powyższych świadczeń przyjęto w zasadzie taką samą, jaką wypróbowana została już przy świadczeniach drogowych w naturze, natomiast wprowadzono szereg nowych przepisów, zmierzających do usunięcia tych wad i braków, jakie doświadczenie wykazało dotychczas w szarwarku drogowym (maksymalna ilość robocizny, stosunek robocizny pieszej do zaprzęgowej itp.)

Dla osób fizycznych i prawnych, które nie mogą lub nie chcą ponieść świadczeń w naturze, przewidziano możliwość zastąpienia

ważne, gdyż zaległości w świadczeniach publicznych nie mogą, jak się wyraził w Sejmie minister Zawadzki, paralizować energii gospodarczej społeczeństwa.

ich świadczeniem pieniężnym lub też do starzeniem odpowiednich materiałów. Nad to ustawa da możliwość usuwania ewentualnych braków w technice wymiaru i poboru świadczeń w naturze, sposób bowiem wymiaru i poboru tych świadczeń regulowany będzie rozporządzeniami ministerjalnymi.

Projekt ustawy przewiduje, że świadczenia w naturze polegają na dostarczeniu niewykwalifikowanej robocizny pieszej i zaprzęgowej.

Obowiązkiem świadczeń w naturze można obciążyć tylko w celu wykonania meljoracyj wodnych, budowy i utrzymania dróg publicznych, wznoszenia budynków gminnych i gromadzkich, zagospodarowania i zalesienia nieużytków gminnych i gromadzkich. Stwierdzenie, że wykonanie tych robót uzasadnione jest interesem publicznym należy do wojewody.

Obowiązek świadczeń w naturze obciąża osoby fizyczne i prawne w gminach wiejskich i miastach niewydziałonych w stosunku do opłacanego przez nie podatku wyrów-

nawczego, gruntowego, od nieruchomości lub przemysłowego.

Obowiązkiem świadczeń w naturze można obciążyć jedynie w celu wykonania robót na obszarze tej gminy, w której znajduje się przedmiot podatkowy, uzasadniający ten obowiązek, z tem zastrzeżeniem, że do robót meljoracyjnych można pociągać mieszkańców tylko tych gromad, które z wykonywanych albo konserwowanych urządzeń odnoszą lub odniosą korzyści gospodarcze, a do robót przy wznoszeniu budynków gminnych lub gromadzkich, służących na pomieszczenie szkół powszechnych można pociągać tylko tych, których przedmioty, uzasadniające obowiązek świadczeń, znajdują się w obwodzie szkolnym, jaki mają obsługiwać wznoszone budynki.

Posiadacze gospodarstw rolnych i leśnych nie mogą być obciążeni w okresach pilnych robót polnych i leśnych.

Dostarczanie robocizny zaprzęgowej wolno wymagać jedynie od tych, którzy zaprzęg posiadają.

Zamiast dostarczenia robocizny można uiścić w gotówce wartość pieniężną, obliczoną według specjalnych norm.

Wysokość równowartości pieniężnej za jeden dzień robocizny pieszej ustalają rady gminne lub miejskie na cały rok budżetowy zgóry przed rozpoczęciem roku budżetowego.

Zwalnianie od odpowiedzialności karnej za przestępstwa podatkowe

Rada Ministrów uchwaliła na ostatnim posiedzeniu projekt ustawy o uwalnianiu od odpowiedzialności karnej w sprawach o przestępstwa podatkowe. W związku z wejściem w życie nowej ordynacji podatkowej, projekt przewiduje darowanie sprawcom, pomocnikom i podżegaczom kary za przestępstwa podatkowe na warunkach określonych w omawianym projekcie ustawy.

Projekt obejmuje wykroczenia podatkowe, wymienione w art. art. 179, 180, 181, 182

i 183 ordynacji podatkowej, oraz występki, przewidziane w art. art. 187, 189, 280 i 281 Kodeksu Karnego, popełnione przez płatników podatków: dochodowego, przemysłowego, od niektórych zajęć zawodowych, oraz od energii elektrycznej. Występki, przewidziane w artykułach 187, 189, 280 i 281 Kodeksu Karnego, będą podpadały pod działanie projektowanej ustawy wtedy tylko, o ile zostały dokonane w zamiarze uchylecia się od ustawowej powinności podatkowej.

Kiedy nastąpi uruchomienie szkół polskich na Kaszubach

Już niemal trzy lata czeka ludność na Kaszubach na uruchomienie szkół polskich, zamkniętych przymusowo w r. 1932. Nauczyciele polscy, którzy przyszl na teren Kaszub w miejsce wydalonych nauczycieli, obywateli polskich, nie otrzymali wtedy od władz niemieckich pozwolenia na nauczanie, mimo, że posiadali obywatelstwo niemieckie, a niektórzy nawet wykształcenie niemieckie na Akademii Pedagogicznej w Bytomiu.

Szkolnictwo polskie na Kaszubach od samego początku przechodziło ciężkie, często nawet tragiczne koleje. Świadczą o tem choćby takie fakty, jak: pozabawienie rodziców dzieci polskich pracy, wypowiedanie publicznych lokali szkolnych, proces Bauera i in. Mimo to twarda ludność polska na Kaszubach nie wyrzekła się szkoły polskiej, gdyż wie, że jedynie szkoła polska zdoła dziecko polskie wychować na pożytecznego obywatela i dobrego Polaka. Od czasu do czasu podnoszą się w społeczeństwie polskim w Niemczech głosy, świadczące o tem,

że społeczeństwo to pamięta o wyrządzonej Kaszubom krzywdzie i że chciałoby widzieć zadośćuczynienie w otwarciu zamkniętych szkół kaszubskich.

Ostatnio np. zajął się tą sprawą „Głos Pogranicza i Kaszub”, wychodzący w Złotowie na Pograniczu, wyrażając przekonanie, że dzisiejsze Niemcy, wysuwając w życiu państwowem zasadę nadrzędności pierwiastka narodowego, wykluczającą germanizację innej narodowości, naprawią starą krzywdę, popełnioną przez Niemcy Weimaru na żywym organizmie ludu polskiego w Niemczech. „My Kaszubi, jesteśmy i pozostaniemy Polakami”.

Kupuj znaczki

F. O. M.

